

Arrest

nr. 217 087 van 19 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 september 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 september 2018 maakte verzoeker omwille van een winkeldiefstal met geweld het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole en nam de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies).

Op 30 september 2018 nam de gemachtigde ook de beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

*"Aan de heer :
Naam : P., D. (...)
geboortedatum : (...)1982
geboorteplaats :
nationaliteit: Oekraïne*

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 30.09.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Beringen/Ham/Tessenderlo op 30.09.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal met geweld. (PV.: HA.11.L4.006545/2018 van de politie zone van Beringen/Ham/Tessenderlo.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 30.09.2018 door de politiezone van Beringen/Ham/Tessenderlo en verklaart dat hij in België is om te werken, tevens verklaart hij geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal met geweld. (PV. : HA.11.L4.006545/2018 van de politie zone van Beringen/Ham/Tessenderlo.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Op 8 oktober 2018 werd verzoeker gerepatriëerd naar Polen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 44nonies, 74/11, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“7.1.1 1ère Branche

11. Bien que la CJUE l'ai rappelé dans un arrêt récent, que l'article 41 de la Charte s'adresse non pas aux Etats membres, mais uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l'Union, la Cour estime cependant que :

« Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts »

12. L'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1 de la Directive 2008/115/CE, lequel porte que :

« Les Etats membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ».
Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en oeuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

13. Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en oeuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

14. La CJUE a indiqué, dans son arrêt C-249/13, rendu le 11 décembre 2014, que :

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. Ensuite, [...] en application de l'article 5 de la directive 2008/115 [...], lorsque les Etats membres mettent en oeuvre cette directive, ceux-ci doivent, d'une part, dûment tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers ainsi que, d'autre part, respecter le principe de non-refoulement. Il s'ensuit que, lorsque l'autorité nationale compétente envisage d'adopter une décision de retour, cette autorité doit nécessairement respecter les obligations imposées par l'article 5 de la directive 2008/115 et entendre l'intéressé à ce sujet [...]. Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu

avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours [...] »

15. Dans son arrêt C-383/13, prononcé le 10 septembre 2013, La CJUE a précisé que :

« [...] selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] »

16. En l'espèce, la partie adverse, qui avait connaissance de l'existence, dans le chef du requérant d'un titre de séjour délivré par les autorités, n'en dit mot dans l'interdiction d'entrée qui lui a été notifiée et de sa compatibilité avec une interdiction d'entrée de 3 ans.

17. La partie requérante reproche non seulement à la partie adverse d'avoir pris ses décisions sans respecter l'obligation de l'entendre préalablement, principe général de droit interne et européen mais également d'avoir motivé l'acte attaqué sans tenir compte de l'ensemble des éléments de la cause et notamment sa présence légale sur le territoire de l'Union.

18. Force est de constater que l'interdiction d'entrée se cantonne à énumérer les dates de certains actes administratifs, sans tenir compte des circonstances de fait propres à l'intéressé, sans tenir compte de son séjour légal.

19. Ce faisant, la partie adverse viole son devoir de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents du dossier administratif.

20. Si le requérant avait été entendu sur son séjour polonais, il aurait pu faire état de son séjour légal dans un état membre de l'UE. Ainsi la partie requérante a, par ce biais et par l'acte introductif d'instance, fait « valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] », ainsi que prescrit dans les arrêts du 10 septembre 2013, M.G. et N.R. de la Cour de Justice de l'Union Européenne, étant en l'occurrence la potentielle existence d'une vie familiale sur le territoire. En conséquence, la partie défenderesse n'apparaît pas avoir pris en considération tous les éléments qui ont été portés à sa connaissance par la partie requérante,

21. A cet égard, un arrêt « Khaled Boudjlida », rendu le 11 décembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué que le droit à être entendu

« fait [...] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union [...]. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts [...]. [...] la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. [...] Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] »

22. La partie défenderesse n'a ainsi pas respecté le droit de la partie requérante à être entendue, en présence d'un interprète, avant la prise d'une décision d'éloignement, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 en ne prenant pas en compte tous les éléments de la cause afin de s'assurer, avant de

procéder à un éloignement force de la partie requérante, à une mise en balance adéquate des intérêts en présence.

7.1.2. 2ème Branche

23. L'article 74/11 de la loi dispose, en son premier paragraphe que :

«la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants:

- 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;*
- 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.*

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

- 1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.*
- 2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.*

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale».

24. Les travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012, insérant l'article 74/11 dans la loi précisent que « Lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, l'article 11, § 2, de la directive [2008/115/CE du 16 décembre 2008] ne fixe pas la durée maximale de l'interdiction. La directive impose toutefois de procéder à un examen individuel (considérant 6) et de prendre en compte "toutes les circonstances propres à chaque cas" et de respecter le principe de proportionnalité ».

25. L'article 11 de la directive 2008/15/CE prévoit quant à lui que :

« 1. Les décisions de retour sont assorties d'une interdiction d'entrée:

- a) si aucun délai n'a été accordé pour le départ volontaire, ou*
- b) si l'obligation de retour n'a pas été respectée. Dans les autres cas, les décisions de retour peuvent être assorties d'une interdiction d'entrée.*

2. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale. [...] ».

26. La Cour de justice a eu l'occasion de préciser dans son arrêt du 11 juin 2015 s'agissant de l'interprétation de l'article 7, § 4, de la directive 2008/115/CE :

(...) si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours», « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de "danger pour l'ordre public", au sens de [cette disposition], au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. Il convient toutefois de préciser qu'un État membre peut constater l'existence d'un danger pour l'ordre public en présence d'une condamnation pénale, même si celle-ci n'est pas devenue définitive, lorsque cette condamnation, prise ensemble avec d'autres circonstances relatives à la situation de la personne concernée, justifie un tel constat. [...] En outre, la simple suspicion qu'un ressortissant d'un pays tiers a commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national peut, ensemble avec d'autres éléments relatifs au cas particulier, fonder un constat de danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive

2008/115,dès lors que, ainsi qu'il découle du point 48 du présent arrêt, les États membres restent pour l'essentiel libres de déterminer les exigences de la notion d'ordre public, conformément à leurs besoins nationaux, et que ni l'article 7 de cette directive ni aucune autre disposition de celle-ci ne permettent de considérer qu'une condamnation pénale soit nécessaire à cet égard» (points 50 à 52), et conclu qu'« il convient de répondre à la première question que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à une pratique nationale selon laquelle un ressortissant d'un pays tiers, qui séjourne irrégulièrement sur le territoire d'un État membre, est réputé constituer un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition, ou seul motif que ce ressortissant est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte»

27. Dans cet arrêt, précisant qu'

« il convient de considérer que la notion de "danger pour l'ordre public", telle que prévue à l'article 7, paragraphe 4, de ladite directive, suppose, en tout état de cause, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (voir, par analogie, arrêt Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, point 33 et jurisprudence citée), il s'ensuit qu'est pertinent, dans le cadre d'une appréciation de cette notion, tout élément de fait ou de droit relatif à la situation du ressortissant concerné d'un pays tiers qui est susceptible d'éclairer la question de savoir si le comportement personnel de celui-ci est constitutif d'une telle menace. Par conséquent, dans le cas d'un ressortissant qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, figurent au nombre des éléments pertinents à cet égard la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission» (points 59 à 62), la Cour a considéré que « que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens que, dans le cas d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, d'autres éléments, tels que la nature et la gravité de cet acte, le temps écoulé depuis sa commission, ainsi que la circonstance que ce ressortissant était en train de quitter le territoire de cet État membre quand il a été interpellé par les autorités nationales, peuvent être pertinents dans le cadre de l'appréciation de la question de savoir si ledit ressortissant constitue un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition. Dans le cadre de cette appréciation, est également pertinent, le cas échéant, tout élément qui a trait à la fiabilité du soupçon du délit ou crime reproché au ressortissant concerné d'un pays tiers » (point 65)

28. Votre Conseil a eu l'occasion, dans sa jurisprudence, d'indiquer qu'il y avait lieu de tenir compte de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice, également dans l'application des dispositions relatives à l'interdiction d'entrée.

29. L'acte attaqué, pris par la partie adverse sur pied des articles 7, 71/14 et 74-/11 qui ordonnent son éloignement et fixent la durée de l'interdiction d'entrée à trois ans reposent sur la considération que « eu égard la gravité des faits, on peut conclure que l'intéressé(e) par son comportement est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ; ainsi que sur l'information que « il existe un risque grave et actuel de nouvelle atteinte à l'ordre public ».

30. Votre conseil relèvera qu'il ressort des termes même des actes attaqués que l'affirmation selon laquelle le requérant peut «compromettre l'ordre public», est entièrement déduit du seul constat de la condamnation dont celui-ci a fait l'objet d'un « PV de viol avec violence » , en raison d'une éventuelle infraction, par lui sans autre précision permettant de comprendre sur quels éléments - autres que l'existence même de cette infraction ou du PV - la partie adverse s'est appuyée pour affirmer le risque vauté.

31. Il appartenait à la partie adverse ; en vue d'apprécier si le comportement personnel du requérant était constitutif d'une telle menace, de prendre en considération « tous les éléments de fait et de droit relatif à sa situation » et, notamment, « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps depuis sa commission », ce qui ne ressort nullement de la décision. Si tel avait été le cas, la partie adverse aurait entre autre du prendre en considération la présomption d'innocence.

32. Votre Conseil a déjà jugé :

« qu'il découle de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice de l'Union européenne, cité au point 4.2.2, que la partie défenderesse ne peut se fonder sur les seuls faits délictueux commis par le requérant pour considérer que son comportement est constitutif d'une menace grave pour l'ordre public

ou la sécurité nationale, au sens de l'article 74/11, § 1er, alinéa 4, de la Loi, mais se doit de prendre en considération, également, « tout élément de fait ou de droit relatif à [s]a situation)) et notamment « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission)). Or, le Conseil observe, à la lecture de la décision attaquée, que la partie défenderesse s'est contentée de faire référence « la gravité des faits » et s'est abstenue de prendre en considération tout autre élément ».

33. La partie adverse justifie sa décision et son caractère proportionné du seul constat du PV. Pourtant, une ingérence dans la vie privée et familiale n'est permise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle constitue une mesure, qui dans une société démocratique, soit nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée aux buts légitimes recherchés. Il incombe à la partie adverse de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits de la partie requérante. Or les décisions ne disent mot de la manière pour le requérant d'exercer son droit aux relations personnelles avec ses filles mineures - droit aux relations admis par la partie adverse - ni de sa relation de couple. Elle ne contient aucun examen de proportionnalité entre les mesures et leurs effets sur sa vie privée et celle de ses enfants - dont il n'est pas contesté qu'il se chargeait de l'éducation, sa compagne étant régulièrement hospitalisée - alors qu'une interdiction d'entrée de huit ans est imposée, rendant impossible tout retour durant cette période. Un juste équilibre n'a pas été assuré entre les intérêts en jeu.

34. Ainsi, au vu de la teneur de cette jurisprudence européenne dont les enseignements sont applicables en l'espèce, votre Conseil ne peut que considérer que la partie défenderesse n'a pas motivé à suffisance à tout le moins quant aux éléments concrets qui permettraient d'aboutir au constat que le comportement personnel du requérant représente un danger réel et actuel pour l'ordre public.

35. En vertu de l'article 44nonies, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, « [l]e ministre ou son délégué peut assortir les décisions visées aux articles 43, § 1er, alinéa 1er, 2°, et 44bis d'une interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume dont la durée est déterminée par lui en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

36. En l'espèce, le Conseil observera à l'examen du dossier administratif et des pièces que la partie requérante est non seulement en ordre de séjour. Or, il n'apparaît pas que la partie défenderesse ait pris cette circonstance en considération, violant ainsi l'article 44nonies de la loi du 15 décembre 1980.

37. Enfin, votre conseil a déjà jugé toutefois qu'en fondant le constat selon lequel « l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public et la sécurité nationale » sur un seul procès verbal, la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision en fait et en droit, au regard de l'article 74/11, § 1, alinéa 4, de la loi du 15 décembre 1980, et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence susmentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne. En outre si la partie requérante avait été entendue, la solution dégagée aurait abouti à un résultat différent et le prescrit de l'article 74/13 aurait été respecté.

38. Il appartenait, en effet, à la partie défenderesse, plutôt que de se limiter aux seuls constats et affirmation rappelés supra, d'examiner les actes infractionnels dont le requérant serait éventuellement reconnu coupable ou qui peuvent lui être reprochés, ainsi que sa situation personnelle, en vue d'évaluer si ces actes et/ou cette situation révèlent des éléments « de fait ou de droit » permettant de considérer que son comportement personnel constitue une « menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société » et, partant, de conclure qu'il « constitue une menace grave pour l'ordre public », ce qui ne ressort nullement ni de la motivation de la décision querellée, ni de l'examen du dossier administratif.

39. En pareille perspective en se fondant sur la considération selon laquelle « l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public » sur la seule affirmation précitée, ainsi que sur le PV dont le requérant a fait l'objet et, d'autre part, du caractère supposé irrégulier de son séjour en Belgique la partie n'a pas suffisamment motivé ses décisions en fait et en droit au regard de l'article 74/11 § 1er, alinéa 4 de La Loi et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence mentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne. Partant, la considération d'ordre public n'étant pas correctement motivée, celle-ci ne serait justifier raisonnablement et proportionnellement l'acte entrepris

40. En conséquence, le deuxième moyen, en ce qu'il se fonde notamment sur la violation des dispositions visées au moyen, est sérieux et susceptible de justifier l'annulation de l'acte attaqué

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling oplegt dat de gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Nu de huidige bestreden beslissing echter geen beslissing tot verwijdering betreft maar een inreisverbod, is artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hierop niet van toepassing zodat verzoeker de schending ervan niet op ontvankelijke wijze kan aanvoeren.

Betreffende de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en volgens artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De term “afdoende” houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

In een eerste onderdeel van het middel wijst verzoeker er met name op dat het hoorrecht in casu van toepassing is, als Unierechtelijk algemeen rechtsbeginsel. Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting over het hoorrecht als algemeen beginsel van unierecht, stelt hij dat de gemachtigde ervan op de hoogte was dat hij in Polen verblijfsgerechtigd is, maar dat hij heeft nagelaten hem hierover te horen en hierover te motiveren in de bestreden beslissing. Indien verzoeker wel was gehoord geweest, in het bijzijn van een tolk, had hij kunnen wijzen op relevante elementen van zijn situatie waarmee nu geen rekening werd gehouden en die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, met name zijn legaal verblijf in een lidstaat van de Unie en “het mogelijke bestaan van een familieleven op het grondgebied” (eigen vertaling). Bijgevolg heeft de gemachtigde volgens verzoeker ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden, door niet met het geheel aan pertinente elementen van het administratief dossier rekening te houden.

Met betrekking tot zijn beweerde verblijfsrecht in Polen merkt de Raad vooreerst op dat hij uit het administratief dossier niet kan afleiden dat verzoekers beweerde verblijfsrecht in Polen aan de gemachtigde bekend was bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat hij hierop had kunnen wijzen indien hij was gehoord geweest. De Raad stelt echter vast dat zich in het administratief dossier een “formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling” bevindt, waaruit blijkt dat verzoeker werd gehoord, in het Engels, op 30 september 2018 om 11u10. Dit was voor de kennisgeving van de bestreden beslissing. Verzoeker verklaarde tijdens dit gehoor dat hij twee jaar geleden in België aankwam, uitsluitend om hier te werken, en dat hij werkt voor een Pools bedrijf. Hij gaf aan geen internationale bescherming te hebben aangevraagd in België of in een andere Europese lidstaat, en dat zijn vingerafdrukken nog niet werden afgenomen in een ander Europees land. Ten slotte verklaarde hij nog te lijden aan hepatitis C zonder evenwel te ziek te zijn om te werken en gaf hij aan in België geen duurzame relatie met een partner en ook geen kinderen te hebben. Hieraan voorafgaand werd verzoeker ook nog gehoord toen het administratief rapport werd opgesteld op 29 september 2018.

De Raad moet vaststellen dat verzoeker dus wel degelijk voorafgaand aan de bestreden beslissing werd gehoord. Bijgevolg heeft hij wel degelijk de gelegenheid gehad om nuttig voor zijn standpunt op te komen voordat de bestreden beslissing werd genomen. Uit de pertinente antwoorden die verzoeker heeft gegeven op de vragen die hem in het kader van dit gehoor op 30 september 2018 in het Engels werden gesteld, blijkt niet dat de afwezigheid van een tolk hieraan afbreuk heeft gedaan. Hoewel verzoeker dus de mogelijkheid werd geboden om alle relevante elementen aan te brengen die er eventueel toe hadden kunnen leiden dat een andere beslissing werd genomen, stelt de Raad vast dat hij heeft nagelaten bij dit gehoor te vermelden over een verblijfsrecht in Polen te beschikken, zodat de gemachtigde nu niet dienstig kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Ten overvloede leest de Raad wel in een faxbericht opgesteld door de gemachtigde op 2 oktober 2018 dat zich in het administratief dossier bevindt dat verzoeker in het Centrum voor Illegalen te Vottem naast zijn Oekraïens paspoort ook over een geldig Pools identiteitsdocument beschikte en dat hij aangaf naar Polen te willen terugkeren. Nu dit faxbericht echter dateert van nadat de bestreden beslissing werd genomen, doet dit geen afbreuk aan de voorgaande vaststelling dat niet blijkt dat verzoeker er reeds op had gewezen, voordat de bestreden beslissing werd genomen, over dergelijk verblijfsrecht te beschikken, hoewel hij hiertoe wel degelijk de kans had gekregen in het kader van zijn verschillende gehoren.

Eveneens ten overvloede kan verweerder worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen aanstipt dat het loutere feit dat verzoeker gemachtigd zou zijn om in Polen te verblijven, niet betekent dat het hem toegelaten is om langer in het Rijk te verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Dit staat evenwel in de weg aan de afgifte van een inreisverbod dat niet beperkt is tot het nationale grondgebied. Het opleggen van een inreisverbod voor “het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”, heeft immers geen wettelijke basis in de Vreemdelingenwet noch in de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”

De definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Hieruit blijkt bijgevolg dat een inreisverbod ofwel een zuiver nationale draagwijdte heeft, ofwel geldt voor het grondgebied van alle lidstaten. De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten “met uitzondering van de lidstaat waar hij zich mag naartoe begeven”, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124). Het weze evenwel herhaald dat de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing niet wist dat verzoeker dit Pools verblijfsrecht had en dat verzoeker hierover nochtans wel op nuttige wijze werd gehoord, zodat het de zorgvuldigheid van verzoeker zelf was om dit tijdens zijn gehoren duidelijk te maken. Er blijkt dus evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in hoofde van de gemachtigde.

Verzoeker meent verder dat een gehoor hem had kunnen toelaten te wijzen op zijn gezinsleven, en stelt in het verzoekschrift te zorgen voor zijn minderjarige dochters, nu zijn partner regelmatig in het ziekenhuis wordt opgenomen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker deze bewering zelfs niet staaft met een begin van bewijs waaruit zou kunnen blijken dat hij wel degelijk, in tegenstelling tot wat hij bij zijn gehoor uitdrukkelijk heeft verklaard, in België een partner en minderjarige kinderen zou hebben. In dat opzicht wijst de Raad ook, ten overvloede, op het voornoemde faxbericht van 2 oktober 2018, waarin verzoeker nog aangaf dat zijn moeder in Polen leeft, maar de rest van zijn familie in Oekraïne.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet op rechtmatige wijze werd gehoord voordat de bestreden beslissing werd genomen, en dat hij niet de mogelijkheid heeft gekregen om nuttig voor zijn belangen op te komen. Een schending van het hoorrecht als Unierechtelijk beginsel wordt niet aangetoond.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde louter is gebaseerd op het proces-verbaal van een diefstal met geweld dat over hem werd opgesteld. Verzoeker verwijst naar de voorbereidende werken van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, naar artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, naar het arrest van het Hof van Justitie van 11 juni 2015 in de zaak C-554/13 Z. Zh. en O. en rechtspraak van de Raad. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat de vaststelling dat een betrokkene een bedreiging vormt voor de openbare orde niet mag worden gemaakt louter omdat hij wordt verdacht van een strafbaar feit of omdat een PV werd opgesteld, maar dat daarentegen rekening moet worden gehouden met alle

elementen eigen aan zijn situatie, met name de aard en ernst van de feiten en de tijd verstreken sinds ze zijn gepleegd en met het vermoeden van onschuld. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde hierover niet voldoende gemotiveerd en heeft hij ook nagelaten rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker met zijn minderjarige dochters en zijn partner, waarin de bestreden beslissing een inmenging vormt.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de gemachtigde het bestreden inreisverbod heeft genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet aangezien voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan, en niet op grond van artikel 74/11, § 1, 4de lid, zoals verzoeker lijkt te menen, dat toelaat om in geval van een ernstige bedreiging voor de openbare orde een inreisverbod op te leggen met een duur van meer dan vijf jaar. Op zich laat dus het loutere feit dat aan verzoeker een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek, zoals blijkt uit het bevel van 30 september 2018 waarop het inreisverbod steunt, reeds aan de gemachtigde toe een inreisverbod op te leggen. De Raad stelt overigens vast dat dit bevel (bijlage 13septies), van dezelfde datum als het inreisverbod, niet werd aangevochten voor de Raad.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker eveneens geschonden acht, bepaalt wel dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Zoals gesteld wordt in het vierde lid van § 1 gepreciseerd dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De Raad volgt verzoeker waar deze erop wijst dat bij de beoordeling of er sprake is van een bedreiging voor de openbare orde rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, en dat de gemachtigde met name moet nagaan of de betrokkene een reële en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, indien hij dat element meeneemt in de beoordeling van de duur van het inreisverbod. In casu maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat de gemachtigde deze beoordeling niet op een redelijke of proportionele manier heeft gemaakt. De Raad stelt vast dat verzoeker de feiten waar in de bestreden beslissing naar wordt verwezen en waarvoor een proces-verbaal werd opgesteld, namelijk dat verzoeker op heterdaad werd betrapt voor winkeldiefstal met geweld, niet betwist. In het administratief dossier bevindt zich ook een administratief verslag, opgesteld naar aanleiding van deze winkeldiefstal op 29 september 2018, hetzij de dag voordat de bestreden beslissing werd genomen, waarin deze feiten nader worden omschreven. Zoals verweerder aanstipt in de nota, heeft het vermoeden van onschuld niet tot gevolg dat de gemachtigde niet naar vastgestelde feiten zou mogen verwijzen, los van de vraag of deze feiten vervolgens nog tot een strafrechtelijke veroordeling zouden leiden. De gemachtigde beperkt zich er ook niet toe om louter naar het proces-verbaal te verwijzen. Hij motiveert verder dat gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker maakt ook niet duidelijk met welke omstandigheden van het geval de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden. Zo verwijst de gemachtigde ook naar verzoekers verklaringen in het kader van zijn gehoor dat hij geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft, noch medische problemen. Uit de bespreking supra blijkt dat verzoeker dit niet weerlegt met zijn ongestaafde bewering aangaande zijn beweerde partner en minderjarige dochters. Verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om, daags nadat verzoeker op heterdaad werd betrapt op een winkeldiefstal met geweld, vast te stellen dat hij door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden en hieraan een inreisverbod te koppelen van drie jaar. Artikel 74/11, § 1 in fine van de Vreemdelingenwet laat immers toe in geval van een ernstige bedreiging voor de openbare orde een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen. De gemachtigde heeft echter in casu de feiten gewogen, in het licht van de concrete omstandigheden en op redelijke en proportionele wijze geoordeeld dat 3 jaar een proportionele duur was.

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet vaststellen dat de bestreden beslissing op onredelijke of onevenredige wijze werd genomen of niet afdoende werd gemotiveerd in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze bepaling, van de motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, of van het redelijkheidsbeginsel of evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

Wat de beweerde schending van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad op dat deze bepaling stelt dat de beslissingen bedoeld in artikel 43, §1, 1ste alinea, 2° en in artikel 44bis - hetzij de beslissingen waarbij het verblijfsrecht van een Unieburger of zijn familieleden kan worden geweigerd of beëindigd om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid -

vergezeld kunnen gaan van een inreisverbod, waarbij met alle omstandigheden van elk geval rekening moet worden gehouden. De Raad wijst er echter op dat het bestreden inreisverbod niet werd genomen op grond van artikel 44nonies, maar op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt immers niet, en verzoeker maakt dit ook niet aannemelijk, dat verzoeker, die de Oekraïense nationaliteit heeft, over een verblijfsrecht in België beschikte als Unieburger of familielid van een Unieburger dat werd geweigerd of beëindigd. Verzoekers bewering dat artikel 44nonies werd geschonden mist dan ook juridische grondslag.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES